

Copyright © 2015 EDITURA FOR YOU

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactare: Ana-Maria Datcu

DTP: Anca Șerbu

Design copertă: Andrea Nastac

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Hendricks, Gay

Prima regulă a lui Ten/Gay Hendricks, Tinker Lindsay; trad. din lb. engleză de Monica Vișan. - București: For You, 2018

ISBN 978-606-639-215-0

I. Tinker, Lindsay

II. Stan, Alexandra (trad.)

159.9

EDITURA FOR YOU

Tel./fax: 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691

E-mail: comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: Editura-For-You

Instagram: @edituraforyou/

Twitter: @EdituraForYou

Printed in Romania ISBN 978-606-639-215-0

Gay Hendricks

și

Tinker Lindsay

PRIMA REGULĂ A LUI TEN

Întâmplări misterioase
cu Tenzing Norbu

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You

București

Tocmai mă așezasem la masă, cu o bere rece și o supă caldă de porumb, la sfârșitul unei săptămâni lungi, când mi-a sunat telefonul. M-am uitat la număr.

Grozav. *Ea*. Mi s-a strâns stomacul, pregătindu-mă pentru orice fel de supliciu ar fi avut pregătit de data asta fosta mea iubită, Charlotte. Am încercat să respir și să mă relaxez puțin. N-am putut.

– Alo? Charlotte?

Și m-am pregătit pentru un atac violent. Doar că ea m-a surprins.

– Ten? Mă mărit. M-am gândit că ai vrea să știi.

Charlotte măritată. Cu altcineva. M-a străbătut un fior de gelozie, care nu avea absolut niciun sens, având în vedere că eu eram cel care pusese capăt relației.

– Tenzing? Nu ai de gând să mă felițiți? Măcar cu atâta lucru îmi ești dator.

Și iată-l din nou: atât de bine cunoscutul „Îmi ești dator“. Cuvintele astea mi-au declanșat instantaneu o avalanșă de amintiri urâte, toate felurile în care reușeam constant să o enervez și, pe de altă parte, toate dățile în care m-a dezamăgit ea pe mine. Ultima noastră ceartă mi-a încolțit în creier ca un ghimpe. După ce insistase extrem de mult că adusesem un alt fel de linte decât cel care trebuia (nu era adevărat), ciondăneala noastră a degenerat rapid, culminând cu urletele mele într-una dintre cele mai rafinate expresii ale iubirii mele blânde și pline de considerație, spunându-i că nu mi-a plăcut niciodată mirosul ei. Încă din ziua în care am cunoscut-o.

Ea a răspuns plesnindu-mă cu un prosop de bucătărie – o lovitură scurtă peste cap.

Sincer? Am admirat-o pentru asta. M-a făcut să îmi dau seama de crudul adevăr: noi doi nu vom mai putea niciodată să ne privim unul pe celălalt în ochi și asta nu avea nimic de-a face cu niciunul dintre noi. Nici cu ea. Nici cu mine. Eram doar două corpuri calde care își intrau în vechile obișnuitele roluri de mult stabilite, care ne-ar fi condus cu siguranță la ceva mult mai grav în viitor dacă nu făceam ceva să schimbăm circuitele. Doi escroci păcălindu-se unul pe celălalt cu câteva partide ocazionale de sex, ce-i drept grozave, adăugate doar ca să ne țină într-o stare de bine și de confuzie.

Cearta aia a fost ultima dată când ne-am văzut.

Puteam să simt iritarea Charlottei crescând la capătul celălalt al firului, pe măsură ce se ambala pentru o ultimă lovitură dramatică. Tensiunea atât de familiară a trecut de la unul la celălalt, căutându-și un aliat.

Mi-au alunecat ochii prin cameră până la fereastra mare, de sticlă, care decupa peretele îndepărtat. Afară era întuneric, dar dincolo de întunecimea aceea era oceanul mare și expansiv, mișcător și totuși constant. I-am simțit spațialitatea aflată acolo, în așteptare. Aștepta ca eu să o recunosc. Am tras adânc aer în piept.

– Felicitări, Charlotte! Vă doresc numai bine amândurora!

Am închis ușor. Pe urmă, am rămas acolo cu telefonul în mână, încercând să diger informația asta nouă. Am așteptat. După un moment, ceva în interiorul meu s-a mișcat. Greutatea din interior, acea bilă rece de oțel care devenea tot mai dură de fiecare dată când ne dezamăgeam sau ne enervam unul pe celălalt, a început cu adevărat să se înmoaie, să se topească puțin. Ei bine, ce zici de asta?

– Hei, Tanc! mi-am strigat felina favorită, ghemuită pe perna ei preferată.

El a deschis un ochi.

– Ia, ghici! Tipa care urăște pisicile se mărită.

Tanc a dat o dată din coadă. Se bucura. Și eu. Ușurare și ceva asemănător unei mari satisfacții mi-au inundat trupul. De acum și pentru totdeauna, înainte să ajungă să mă învinuiască pe mine, va exista un tampon, altcineva pe care să dea vina pentru tot ce mergea prost în viața ei.

Am umblat țațoș prin casă tot restul serii, simțindu-mă destul de bine în legătură cu existența mea pe această planeta grozavă.

În ziua următoare am fost împușcat.

Uite cum s-a întâmplat. Partenerul meu, Bill Bohannon, și cu mine luam un prânz rapid, un bol aburind de supă Pho, la un restaurant vietnamez care ne place, din Echo Park, înainte să ne întoarcem la Jafari-Omucideri. Când îmi deschideam a patra prăjitură cu răvaș – nu mă întreba de ce, dar locuitorii din Los Angeles se așteaptă să găsească prăjituri cu răvaș în orice restaurant asiatic, fie el chinezesc sau nu –, stația radio s-a trezit la viață: „Cod 3, 4-1-5. Posibilă VD în desfășurare.“ Centrul chema orice echipaj disponibil aflat în zonă ca să intervină într-un incident de violență domestică. Adresa era la câteva blocuri depărtare de restaurant. Am aruncat o privire pe bucățița de hârtie care îmi prezicea viitorul. Scrisa „Destino está pidiendo“. O prezicere vietnameză scrisă în limba spaniolă. Așa ceva poți găsi doar în Los Angeles. Am întors-o pe partea cealaltă.

– Destinul te cheamă, i-am citit lui Bill.

Ca la un semn, stația a reluat apelul.

– Să mergem, am spus.

În câteva minute, am ajuns în trombă pe aleea din fața unei mici case cu un singur nivel, cu aspect sumbru, din apropiere de Rampart. Primii la fața locului. Niște trepte șubrede duceau la o verandă dărăpănată pe care erau așezate câteva scaune pliante, atât de uzate, încât puteau fi lăsate afară, în siguranță, chiar și în cartierul asta.

În depărtare s-a auzit vaietul unei sirene. Mi-a trecut prin cap că ar trebui să așteptăm ajutoare, dar Bill deschisese deja ușa mașinii. Doar atât a trebuit. Am coborât și eu dintr-o suflare.

Am luat-o la fugă spre verandă, cu Bill undeva în spatele meu, când l-am auzit strigând de durere. M-am uitat în spate. Partenerul meu șchiopăta, înjurând la greu. Prost moment să îți scrântești glezna!

Și de aici lucrurile au mers prost. Din ce în ce mai prost, ajungând cât de prost ar fi putut ele să ajungă.

Din casă s-au auzit țipete puternice. Eram prins între glezna scrântită a lui Bill și nebunia din casă. Un sentiment visceral mă implora să mă opresc, dar adrenalina striga „Du-te!”. Frântura de secundă de nehotărâre s-a încheiat cu sunetul clar al unui foc de armă, urmat de urletele unei femei. Mi-am scos arma și am alergat la ușa de plasă de la intrare.

– Focuri de armă! Focuri de armă! l-am auzit pe Bill strigând în stație în spatele meu. Cod 99.

Mi-am lipit fața de plasa subțire și m-am uitat înăuntru. Un bărbat stătea răsturnat pe o canapea cu un pistol semiautomat de calibru 45 în brațe. Era cam de vârsta mea, în jur de 30 de ani, deșirat, caucazian, cu o barbă neîngrijită și cu un păr lung și sli-nos. Destul de calm, ținând cont de circumstanțe. I-am urmărit privirea de-a lungul camerei până în locul în care zăcea al doilea bărbat, întins pe spate, pe podea, cu o gaură urâtă în piept.

Nu era de bine

O femeie în jur de 20 de ani, tot slăbănoagă, tot caucazi-ană, stătea ghemuită într-un colț cu mâna la gură. Urletele ei se transformaseră într-un scheunat ascuțit, sugrumat. Avea un ochi umflat și închis, cu o vânătaie mare sub sprânceană.

Se pare că nu eram singurul cu probleme de relaționare.

– Ce se întâmplă? mi-a strigat Bill

– Stai calm un minut! i-am strigat înapoi. Avem o situație aici!

– Ten, nici să nu te gândești să intri înăun...

Am pășit înăuntru vag conștient de faptul că sunetul sirenelor indica cel puțin două mașini care se apropiau. Nu mai aveam prea mult timp să încerc să rezolv pașnic problema în-ainte ca totul să se transforme într-un balamuc.

– Cum te cheamă? l-am întrebat pe tip, păstrându-mi vocea calmă și prietenoasă.

El învătea leneș în mână pistolul automat de parcă era obișnuit să umble cu el. Era un Springfield, un M1911. Nu l-a îndreptat totuși spre mine, așa că nu am scos nici eu Glock-ul.

– Leon, mi-a răspuns visător.

Și-a înclinat capul în direcția mea și i-am văzut pupilele. Complet dilatate. Era drogat la greu cu ceva.

– Da' pe tine? m-a întrebat.

– Ten, i-am răspuns.

– Cum ai zis?

M-am apropiat ușor de tipul căzut. Nu mișca și avea pielea de un gri-verzui palid, semnul unei forțe vitale nule. Trebuia totuși să mă asigur. M-am lăsat pe vine lângă el și am apăsat ușor pe gât, acolo unde ar fi trebuit să simt ritmul constant al sângelui pompat.

Nimic. Nici măcar pe ducă nu mai era. Oricine ar fi fost, se părea că plecase deja.

I-am dat o binecuvântare rapidă și tăcută: „*Om mani pad-me hum*. Fie să te bucuri de pace și bucurie în viața de după și în toate viețile tale viitoare.” Speram că, sfânt sau păcătos, recitarea mantrei să fi sădit în el o sămânță de eliberare.

M-am ridicat.

– Mă cheamă Ten. Ca pe număr¹.

– Ten, a zis Leon. N-am mai auzit niciodată un astfel de nume.

– E prescurtarea de la Tenzing.

– Nici numele ăsta nu l-am mai auzit vreodată.

– Sunt o grămadă de Tenzing acolo de unde vin eu.

– Pe bune? De unde adică?

– În Tibet, prin India, am zis.

– Ce tare! Eu am fost în Irak, a continuat el.

Era ca și cum aș fi aterizat într-un talk-show, doar că era unul condus de un ucigaș care se juca cu o armă încărcată.

¹ În limba engleză, *ten* înseamnă „zece”. (n. red.)

Am început să mă apropii de Leon, atent să nu îmi țin arma la vedere. Nu îmi doream să transform toată treaba într-o competiție ca să vedem care dintre noi e mai tare. Sau poate îmi doream. Mici doze de adrenalină au început să îmi danseze în sânge, precursorarele unui șuvoi în toată regula. Inima îmi bătea în piept din ce în ce mai repede. Simțurile mi s-au ascuțit. Delicios. O voce mică din interiorul meu îmi șoptea: „Ai grijă, Ten! Te joci cu focul. Dezarmează-l și așteaptă-i pe ceilalți.”

Am ignorat-o.

– Scula asta o ai din armată, Leon?

A săltat pistolul masiv în mână și l-a privit cu drag.

– Da. E prima dată când îl folosesc după Fallujah.

– Frumoasă piesă! Ce ai zice să o pui tu acum jos și să mai discutăm puțin?

Asta l-a făcut să râdă.

– Nu te supăra, mi-a zis, da' nu prea am chef să stau de vorbă cu tine, domnu' Ten. Da' îți spun cum o să facem. O să-ți ușurez un pic munca și o să recunosc crima asta.

A fluturat țeava armei spre trupul de pe podea.

– Vezi rahatul ăla de pe jos, cu o gaură în piept?

Am dat din cap afirmativ. Am mai făcut un pas mic către el.

– Eu l-am împușcat.

– Tu ai fost? Hm...

Încă un pas ușurel.

– Mda... Ar fi trebuit să o fac cu ani în urmă. Trebuia să o fi făcut de prima dată când a snopit-o în bătaie pe soră-mea asta mică.

Cuvintele lui au stârnit un nou vaiet din partea femeii aflate în colțul camerei.

– Taci din gură, soră-mea! Ți-am făcut un bine, a mârâit Leon.

Ea a alunecat de-a lungul peretelui și și-a strâns brațele în jurul trupului. Leon și-a întors ochii injectați spre mine.

– Deci eu, Leon Monroe Taylor, mărturisesc prin prezența că l-am împușcat pe nemernicul de colo, Jeremy Pitts. Și să se consemneze că aș vrea să o fi făcut mai de mult.

A clipit.

– Ai reținut?

– Da, am reținut, Leon. Ce-ar fi să lași jos arma acum? Mă apropiasem, eram poate la un metru distanță.

Fața i s-a lățit într-un rânjet larg.

– Acu' chiar că o să-ți fac viața ușoară.

Și-a îndesat țeava armei sub bărbie.

– Nu, Leon! am strigat din toți rărunchii.

Aerul a explodat cu un zgomot asurzitor și ce a mai rămas din Leon Monroe Taylor s-a prăbușit într-o parte.

Am simțit o înțepătură ascuțită în partea stângă a capului. Pereții și podeaua erau plini de sânge. Sora lui Leon a lăsat să îi scape un strigăt înfundat, după care a continuat să se jelească în timp ce ușa s-a dat de perete. Două uniforme au dat buzna însoțite de Bill, care șchiopăta în urma lor.

Îmi țiuiam rău urechile de la explozie. Îmi tremurau mâinile. M-am dus către corpul căzut, căutând să îi iau pulsul, dar nu mai rămăsese nici urmă de arteră carotidă. Mi-am înclinat capul și am trimis mental o a doua invocație din partea celei de-a doua victime. Leon tocmai omorâse un om și își luase apoi viața. Va avea nevoie de tot ajutorul posibil pentru a-și negocia calea prin *bardo*.

Bill m-a tras de lângă cadavru. Arăta la capul meu și mormăia ceva.

– Ce? am zis. Nu te aud.

A tresărit. Probabil că strigam.

– Sângerezi, mi-a răspuns și suna cam găâit, ca și cum ar fi strigat pe sub apă.

Mi-a arătat înspre cap.

– Tu. Ai fost lovit.

Am recepționat. Mi-am atins fața. Mai mult ca sigur, un șuvoi gros de sânge îmi curgea pe obraz și pe gât. Mi-am dus degetele mai sus și am găsit sursa, o rană îngustă, lungă de vreo doi centimetri, îmi traversa tâmpla stângă. Asta-i problema cu rănilor scalpului. Sângerează teribil, indiferent cât de adânci ar fi. Unul dintre polițiști mi-a apăsător pe rană un șomoioag de

servetele de hârtie, ca o compresă. Celălalt a scos stația și a chemat o ambulanță. Bill a luat-o deoparte pe sora lui Leon ca să o liniștească și să îi pună câteva întrebări.

Tot ce puteam gândi era: „Ce fiasco desăvârșit! Două cadavre, trei victime și o grămadă de explicații de dat superiorilor. Halal protecție și serviciu, Tenzing!”

Capul a început să îmi pulseze. Efectul adrenalinei începea să dispară. Bill m-a înghiontit. Arăta spre podea cu o expresie sumbră.

– Ziua ta norocoasă.

M-am uitat în jos. Bill avea dreptate, ca de obicei. Un singur cartuș consumat era înfipt în podeaua de lemn. Probabil că trecuse prin Leon și ricoșase dintr-o grindă metalică, trecându-mi razant pe lângă tâmplă. Dacă ar fi fost cu jumătate de centimetru mai aproape, în următorii 40 de ani aș fi mâncat terci de ovăz servit cu lingurița de către o asistentă medicală.

Așa cum stăteau însă lucrurile, am avut parte doar de un drum la Urgențe, patru cusături și un tub de unguent.

Am ieșit din spital cam după o oră. Am inspirat adânc. Aerul de afară mirosea extrem de dulce. Bill a apărut în noua lui camionetă, iar eu m-am urcat și mi-am pus centura, ca un copil cuminte. Am stat în tăcere câteva clipe.

– Deci, am spus.

– Deci, mi-a răspuns. Eu mi-am scrântit glezna și tu ai fost împușcat. Nu e ziua noastră cea mai bună.

– Îmi pare rău, Bill. Am cam făcut-o lată, nu?

Bill mi-a aruncat o privire. După un moment, m-a bătut pe genunchi.

– Nimic din ce să nu se poată repara cu o bere rece, a zis.

Știu că trebuie să practic lipsa de atașament, dar sunt momente în care promisiunea unei beri reci ca gheața îmi aduce falsă certitudine a unei vieți, dacă nu chiar două, de echilibru sufletec. Pot să jur că un astfel de moment vine după ce ți-a șuiert un glonț pe lângă ureche. Au mai tras oameni în mine, oameni care chiar încercau să mă omoare, dar care, din fericire, au ratat. Așa că e ironic ca singura mea rană cauzată prin împușcare să fie provocată de un tip care, de fapt, încerca să se împuște *pe el*.

Oricum nu contează. Nu contează, pentru că era doar un glonț care a ricoșat și pentru că este doar o rană superficială cu patru cusături. Am fost lovit, am fost *atât* de aproape să îmi pierd „prețioasa formă umană”. Mâinile nu-mi mai tremurau, însă ființa mea interioară continua să o facă și, deși o meditație lungă m-ar fi calmat, în momentul de față o bere suna mult mai bine.

Am parcat lângă cea mai apropiată cârciumă și am pășit sau am schiopătat, în cazul lui Bill, în spațiul răcoros al unui bar aproape părăsit. Barmanul ne-a servit cu două pahare reci, aburinde de bere la draft și am făcut o pauză înainte de momentul sacru al primei înghițituri. Am luat câte o înghițitură și am oftat la unison atunci când licoarea revigorantă a țâșnit peste papilele noastre gustative uscate.

– Ora învățămintelor, am spus. Ce putem noi învăța din toate acestea?

– Și iar începe! și-a dat Bill ochii peste cap, având însă un zâmbet în colțul gurii.

După ce orice fel de agitație se liniștește, îmi place să gândesc cu voce tare, să mă întreb dacă am ceva util de învățat din situația respectivă. Este un obicei vechi, dobândit în anii petrecuți la mănăstire. Scopul nu este acela de a găsi un vinovat, ci de a asimila orice lecție m-ar putea ajuta să mă descurc mai bine data viitoare.

Bill îmi face pe plac, mai ales atunci când sunt deschis să îl ascult.

– Am una, a spus. Ce zici de „Așteaptă să vină întăririle”?

– *Touché*.

Am mai luat fiecare câte o înghițitură. Bill nu a mai spus nimic în timp ce eu îmi urmăream reacțiile, dându-le timp să se așeze.

– Nimic nu se compară cu a fi împușcat ca motivație pentru a începe să îți pui marile întrebări, am zis eu într-un final. Cu atât mai mult atunci când stai la Urgențe și cineva îți coase tâmpla, care, apropo, este cel mai fragil portal către creier. Îți vine să te întrebi: „De ce? Care e scopul? Care e mesajul real în cazul ăsta?”

– Și ai găsit vreun răspuns?

Am fixat paharul, holbându-mă la lichidul chihlimburiu.

Da, cred că da. După cum văd eu lucrurile, anumite evenimente sunt un fel de ceasuri deșteptătoare cosmice, știi? Ne dau un imbold să devenim conștienți. „Trezește-te!“, strigă ele. „A venit vremea schimbării karmei tale profesionale!“ Dacă ignorăm astfel de momente, o facem pe riscul nostru.

Bill tăcea.

– Adevărul este că, am continuat eu, am ignorat prea multe dimineți în care m-am trezit plin de groază că trebuie să merg la muncă. Îmi doream să fiu răcit, atât de răcit, încât să nu trebuiască să merg la serviciu. Și, odată ajuns acolo, îmi asumam tot felul de riscuri complet inutile. Mi-am forțat norocul, Bill, așa cum obișnuiam să fac și la mănăstire. Și astăzi aproape că mi l-am epuizat.

– Nu îmi place în ce direcție se îndreaptă conversația asta, a zis Bill.

L-am privit în ochi.

– A venit momentul să o iau din loc. După cum spunea răvașul din prăjitură, destinul mă cheamă.

– Nu înțeleg, Ten. Nu are niciun sens! Ești deja cel mai bun detectiv pe care îl avem și nu ai decât 30 de ani!

– Nu despre asta este vorba, Bill. E vorba despre faptul că drumul meu și cel al muncii ăsteia se despart.

Bill și-a lăsat capul în pământ. Un val de tristețe a trecut printre noi. După o clipă, și-a ridicat privirea.

– Bine atunci, partener. În regulă. Mai bine pleci înainte ca munca asta să înceapă să îți omoare neuronii.

În voce i se simțea regretul și am înțeles că nu era vorba doar despre plecarea mea. Era vorba despre faptul că eu plecam și el rămânea. Bill era acolo de aproape 20 de ani. În câțiva ani ieșea în pensie în stil mare. Și asta era extrem de important. Mai ales de când apăruseră gemenele, cu șase luni în urmă. După 20 de ani de încercări, el și Martha reușiseră, într-un final, inseminarea in vitro. Și așa au apărut Maude și Lola. Așa a apărut lumea nebună a copiilor și a părinților complet exagerați. Bill, fan de o viață al echipei Dodgers, le-a făcut imediat micuțelor șepcuțe

miniaturale, albastre, inscripționate pe cozoroc cu MAUDE și LOLA. Mă miră că nu le-a luat și mănuși de baseball.

Mi se strânge întotdeauna inima când mă gândesc la copilițele astea! Este efectul ideii de a fi părinte, parte dorință, parte teroare. Mai mult ultima.

Oricum, bucuria lor familială a venit cu un preț, așa cum se întâmplă cu toate în lumea asta. Cu fiecare zi care trecea, am sesizat o ruptură din ce în ce mai adâncă în interiorul partenerului meu, între Bill detectivul și Bill tatăl. Deja de luni bune, cam pe la jumătatea schimbului, începe să se uite la ceas, ca și cum ar număra minutele până la întoarcerea acasă. Nu îl învinuiesc că își dorește să fie lângă familia lui frumoasă. Dar nici nu pot să nu observ că nu mai e primul care să iasă pe ușă atunci când suntem pe teren, fiind însă întotdeauna primul care se oferă voluntar pentru muncile de birou.

Bill se îndreaptă către o muncă de birou și el știe asta. Mai știe și că eu știu, iar asta aruncă o umbră asupra parteneriatului nostru.

Adevărul este că deja mi-am pierdut partenerul. Mesajul meu a venit prin intermediul unui glonț rătăcit, dar poate că și Bill a primit un mesaj prin intermediul gleznei lui sucite.

Am lăsat jos berea și m-am întors spre el.

– Săptămâna viitoare îmi depun demisia. Asta e.

Bill mi-a întins mâna. I-am strâns-o.

– Felicitări, a spus. Tot nu-mi place, dar cred că e mișcarea potrivită.

– Mulțumesc. Apreciez asta, i-am spus și chiar așa simțeam. Oricum se zvonește că vei fi promovat detectiv III în curând.

– Da. Dar știm amândoi ce înseamnă asta..., a spus el, contemplându-și viitorul de birocrat.

Mi-am atins bandajul de pe tâmplă.

– Schimbarea e dificilă, am spus. Dar inevitabilă. Pentru schimbare! am rostit ridicând paharul.

– Pentru schimbare!

Am ciocnit.